

Ahol erre a lehetőség adva volt, ott igyekeztünk természetközeli megoldásokat alkalmazni. Visszanyúltunk a vízfolyás létrejöttét megelőző időkhöz, megkerestük azokat a nagyon régi térképeket, amelyek alapján rekonstruálni tudtuk a Kőrös-ér múltját. Partnerként bevontuk a munkába a Duna-Ipoly Nemzeti Parkot, annak megállapítására, hogy melyek azok a területek a csatorna környezetében, amelyek természeti értékekben még most is bővelkednek, illetve melyek azok, amelyek vizes élőhelyként jelenleg is funkcionálnak vagy a jövőben helyreállíthatóak. Mi is meglepődtünk ezek nagy számán! Ennek az a magyarázata, hogy valamikor a Kőrös-ér völgyelete kis tavak láncolatából állt, és a korabeli mérnök úgy építette a csatornát, hogy ezeket a kis tavakat összekötötte. Ebből később egy erősen módosított vízfolyás lett, ami azonban a múlt nyomait még mindig őrzi. A tervezett műszaki beavatkozások egyrészt a meder olyan módon történő átalakítását célozzák, hogy abban legyen helye egyidejűleg az élővilágnak és a kárelhárítási céllal elvezetendő víznek is, továbbá a vízviasszatartó műtárgyak valóban legyenek képesek helyben tartani azt a vízmennyiséget, amire ott igény jelentkezik.